

Az ígéret

A permakultúra rendszer olyannak tűnhet, mintha csak egy mezőgazdasági rendszer volna. Am ha jobban meggondoljuk, egész civilizációnk a fotoszintézisen alapszik, amelynek a mezőgazdaság csupán egy – és nem is a legjobb – felhasználási módja. Ha a permakultúrában alkalmazott elveket és módszereket kiterjesztjük az élet minden területére, fenntartható társadalmi modellt ígér. Ausztráliában, Mollison szülőhazájában már működik egy olyan település, amely teljes egészében ezen elvek alapján jött létre. A Szovjetunióban nemrég állították fel a permakultúra intézetet, melynek célja – a többi országhoz hasonlóan – a tervezési módszerek tanításával a rendszer adaptálása az európai, ázsiai, amerikai viszonyokra. Itthon, minálunk Tápószelén, az Agrobotanikai Központban szervezik az első permakultúra tanfolyamot idén augusztusban. Azoknak, akiknek nem jutott farmergazdaság vagy óserdő, biztatásul csak annyit: megalkotója szerint a módszerrel egy newyorki lakóház tizedik emeletén egy két négyzetméteres erkélyen is megtermelhető egy fő éves élelmiszerszükségletének egynegyede-egyötöde.

KÓS ANDRÁS szobrászművész gyűjteményes kiállítása volt látható Szentendrén a Ferenczy Múzeumban. A Művész kolozsvári kiállításának katalógusából idézünk:

Részlet Kós András "Férlképms" című szobrjáról. A Magyar Építészeti Múzeum tulajdona [Gerde János felvétele]

HÍREK

A VELENCEI BIENNÁLÉ építészeti anyagára vonatkozó legutóbbi közlésünk pontatlan volt. Csete György és Makovecz Imre szakmai irányításával a magyarországi szerves építészet egész területének bemutatkozására kerül sor ez év őszén.

A TAVASZI GÁLOSFAI találkozó anyaga a falu- és közösségfejlesztés gyakorlati munkájának bemutatásával együtt 1991/3. számunk témája lesz.

A JÓZSEFVÁROS rehabilitációjával kapcsolatos, múlt számunkban elkezdett interjúsorozatunkat a Kónya Kálmán úrral folytatott beszélgetés közléseivel következő számunkban folytatjuk.

Hajthatatlan stílus-akarással fokozatosan válik urává a csakis reá jellemző plasztika nyelvezetnek, amelyet kivételes, már-már asketikus, de annál sokatmondóbb egyszerűség jellemez. A megfogás módjával, a fa csiszolásával, néha zseni szeszével dúsitott kárpási eszközei jó erakkal örekesíti, állandó kapcsolatot teremtve ember kultúrájánk archaikus mélyrétegeivel. Erdményként művet a maguk természetességében ágyazódnak be a nyugalom és méltóságátudat időhöz nem kötött közegbe. Az ünnepet sugalmazó szobor-lejek, oszlószereű, támaszkodó, vagy szabadon álló noalakok jelentése – amelyek olykor jól átgondolt koncepcióra szertü részesei a természet ismétlődő ujulásához kötött termékenység-gondolat szent szertartásának – valójában nem más, mint az élet és az emberi szépség magasztalása.

Előnnük egy, a művészre jellemző sajátos kanon. E szerint – egyszerű – létszólag valamely meglentelt rendbe kényszerített függőlegesekkel, frontáhs beállításokkal, szigorú megépíttséggel van dolgunk, amit csak alig bont meg egy-egy mélyértelműen szimbolikus mozdulat, vagy a törzsek alig érezhető elfordulása; másrészt viszont – ha konvenciókat félretéve, elmélyültebben közelítünk – az említtelt józanságra rációfalva, a szobor-alakokkal lappangó feszültség, áramló dehera, ártatlan tisztaság sugárzik.

1989. február

ChGeorge Vida